

ΝΟΜΙΚΟΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

“ΝΕΑΣ ΕΡΕΥΝΗΣ,”

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΤΡΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Διευθυντής ΣΠ. ΜΑΔΑΦΑΚΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: Συνοικία Καστέλλι

Ἄριθμ. Ἀποφ. 207

Εισηγητής Ι. Σαουνάτσος

Ἰσχυρισμός τὸ πρῶτον κατ' ἔφεσιν φερόμενος ἀκούεται ἐφ' ὅσον δὲν προτείνεται ἔνστασις ἀπαράδεκτου αὐτοῦ.

Ἀποδεικτικὴ δύναμις ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου γνησίας ὑπογραφῆς.

Ἐπειδὴ ὀρθῶς ἐπίσης ἡ αὐτὴ ἀπόφασις ἐδέξατο κατ' ἀρχὴν τὸν τοῦ ἐκκαλοῦντος ἐνάγοντος ἰσχυρισμὸν, (καίπερ τὸ πρῶτον κατ' ἔφεσιν προταθέντα) ὅτι κατὰ τὴν πρῶτην συζήτησιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου εἶχεν ἐκδοθῆ ἡ τελικὴ ἀπόφασις τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς ἢ ἐπιδικάζουσα τὴν ἐκ τῆς ἐπαναστάσεως ὀφειλομένην εἰς τὸν ἐναγόμενον ἀποζημίωσιν ἐξ ἧς ἀποφάσεως ἤρτητο ἢ συμπερωνημένη κατὰ τὴν ἀγωγὴν, ἀμοιβὴ τοῦ ἐνάγοντος διὰ τὴν καταβληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ ἐργασίαν πρὸς ἐκδόσιν τῆς ἐν λόγῳ ἀποφάσεως τῆς Κεντρικῆς Ἐπιτροπῆς, ἀφου κατὰ τοῦ τοιοῦτου ἰσχυρισμοῦ τοῦ ἐνάγοντος οὐδεμίαν κατὰ τὴν προηγουμένην συζήτησιν πρόεβαλεν ἀντίρρησιν ὁ ἐναγόμενος, οὗ ἔνεκεν δὲν ἠδύνατο νομίμως τὸ Δικαστήριον νὰ ἐξετάσῃ αὐτεπαγγέλτως τὸ ἐκ τοῦ ἄρθρου 581 τῆς Πολ. Δικονομίας ἀπαράδεκτον, διότι τὸ τοιοῦτον ἀπαράδεκτον οὔτε τὸ δημόσιον συμφέρον ἐνδιαφέρει, οὔτε εἰς τὴν τάξιν τῆς διαδικασίας ἀνάγεται διὰ

νὰ ἐξετάζηται οἴκοθεν ὑπὸ τῶν Δικαστηρίων ἀλλ' ἀπλῶς ἀποβλέπει εἰς τὸ συμφέρον τῶν διαδίκων, ἐπὶ προτάσει τῶν ὁποίων ἐγκαίρω· ὑποβαλλομένη καὶ μόνον τότε δύναται νὰ ἐξετασθῆ, δὲν εἶναι δὲ παραδεκτὴ ἤδη ἢ τοιαύτη περὶ ἀπαράδεκτου πρότασις διότι ἐκαλύφθη μὴ ὑποβληθεῖα κατὰ τὴν προγενεστέραν συζήτησιν.

Ἐπειδὴ πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἐν τῇ ἀγωγῇ συμφωνίας ἐπικαλεῖται ὁ ἐνάγων τὴν ἀπὸ 22 Δεβρίου 1906 ἐπιστολὴν τῆς ὑπογραφῆς τοῦ ἐναγομένου καὶ τὴν ἐν αὐτῇ περιεχομένην ὁμολογίαν τοῦ ἐναγομένου τούτου.

Ἐπειδὴ ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν πρωτοδικῶν τοῦ ἐναγομένου προτάσεων, οὗτος δέχεται μὲν ὅτι ἡ ἐν τῇ μνηθείσῃ ἐπιστολῇ ὑπογραφή εἶναι τῆς ἰδίας αὐτοῦ γραφῆς, ἀλλ' ἀμφισβητεῖ ὅτι ἡ ὑπογραφή του αὐτῆ ἐτέθη πρὸς βεβαίωσιν τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς, ἢ τοιαύτη ἐν τούτοις ἀμφισβήτησι στερεῖται νομικῆς νομικῆς τινος ἐννοίας, διότι ἀφου ἀναγνωρίσῃ τις τὴν γνησιότητα τῆς ὑπογραφῆς του δὲν δύναται νὰ ἀρνηθῆ τὰ ἐν τῷ ἐγγράφῳ διαλαμβάνομενα (ἄρθρ. 410 τῆς Πολ. Δικονομίας) ἐκτὸς ἐὰν ἀποδειχθῆ κατὰ τοῦτο ἀπάτη ἢ νόθευσις, ἅτινα περιστατικὰ δὲν ἐπικαλεῖται ὁ ἐναγόμενος.

Ἐπειδὴ καὶ αἱ ἄλλαι κατὰ τῆς ἀποδεικτικῆς ἰσχύος τῆς ἐν λόγῳ ἐπιστολῆς ἀν-

τιρήσεις τοῦ ἐναγομένου ἄβασμοι εἶσι, διότι καὶ ἡ ὑπογραφή εἶναι τεθειμένη κάτωθι τοῦ ἐγγράφου καὶ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἀπευθύνεται εἰς τρία πρόσωπα δὲν εἶνε ἐστερημένη ἐκ τούτου καὶ μόνον ἀποδεικτικῆς δυνάμεως, ἀρκεῖ νὰ συνάγῃ τὸ Δικαστήριον ἐκ τοῦ ἐγγράφου τὴν πρόθεσιν τῆς ὁμολογίας τῶν ἐν αὐτῇ διαλαμβανόμενων πραγμάτων (ὄρα Οἶκον. Πολ. Δικον. καὶ 175 σημ. 8).

Ἄρθρ. Ἀποφ. 213

Εἰσηγητὴς Κ. Παπαδάκης

Συνταξιούχοι παλαιᾶς χωροφυλακῆς. Ἐξελγεῖς τίτλων ὑπὸ Διοικ. Συμβ. Κοιν. Ταμείου δὲν ἀποκλείει τὴν εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια προσφυγῆν.

Ἐπειδὴ τὸ ἄρθρον 3 ὑπ' ἀριθμ. 304 νόμου περὶ τοῦ ταμείου τῶν συντάξεων τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς καὶ συγχωνεύσεως αὐτοῦ μετὰ τοῦ κοινωφελοῦ Ταμείου ἐπιβαλὸν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κοινωφελοῦ Ταμείου τὴν ἐξέλεξιν τῶν τίτλων τῶν συντάξεων, δὲν ἠνῴσει ὅτι ἡ ἐξέλεξις αὕτη εἶναι ὑποχρεωτικὴ διὰ τὸν συνταξιούχον, καὶ ὅτι αὐτὸς δὲν δύναται νὰ προσφύγῃ ἀδικούμενος εἰς τὰ δικαστήρια, ἀλλ' ὥρισεν ἄπλως, ὅτι τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Κοινωφελοῦ Ταμείου θὰ ὑποβάλλῃ ὑπὸ νέον ἔλεγχον τοὺς τίτλους τῶν συνταξιούχων καὶ ἂν οὗτοι εἶχον ἀναγνωρισθῆ ὑπὸ τῆς τέως Γενικῆς Διοικήσεως Κρήτης, ἀλλ' ἡ παρὰ τὸν Νόμον μὴ ἀναγνώρισις τοῦ δικαίου τοῦ ἀξιούontos σύνταξιν παρέχει αὐτῷ τὸ δικαίωμα προσφυγῆς εἰς τὰ τακτικά δικαστήρια· τοῦτο συνάγεται καὶ ἐκ τῶν νόμων 547 καὶ 660 ὁλίτινες ὁμολογοῦσιν περὶ τῶν ἐν τῷ μέλλοντι ἀναγνωρισθησομένων συνταξιούχων, ἐπομένως ἐν προκειμένῳ ἡ τῆς ἐναγούσης καὶ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἀγωγὴ καλῶς ἠγέρθη καὶ δὴ μετὰ

τὴν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθμὸν 129 ἀποφάσεως τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Κοινωφελοῦ Ταμείου ἀπόρριψιν τῆς ἀπὸ 8 Μαΐου ἀπαιτησῆς τῆς ὅπως ἀναγνωρισθῆ συνταξιούχος ἡ χήρα συνταξιούχου.

Ἐπειδὴ ἡ ἐνώπιον τοῦ Πρωτοβάθμου Δικαστηρίου εἰσαχθεῖσα ἀγωγὴ τῆς ἐκκαλοῦσης βάσιν εἶχε τὴν ἐξῆς ὅτι ὁ σύζυγος αὐτῆς Ἰμβραήμ Λαχουριδάκης, διετέλει ὑπολοχαγὸς ἐν τῷ σώματι τῆς Παλαιᾶς χωροφυλακῆς μέχρι τοῦ ἔτους 1887, ὅτι κατ' Αὐγουστον τοῦ ἔτους τούτου ἔπαθεν ὡς ἐκ τῶν τῆς ὑπηρεσίας, κώπων ἀπὸ ἀποπληξίν συνειπεία τῆς ὁποίας κατέστη ἀνίκανος νὰ ἀσκήσῃ τὰ καθήκοντα τῆς ἐνεργοῦ ἐν τῇ χωροφυλακῇ ὑπηρεσίας του, ὅτι κατὰ Φεβρουάριον τοῦ 1888 ἀπετάχθη τῆς χωροφυλακῆς καὶ ἐχορηγήθη αὐτῷ δυνάμει ἀποφάσεως τοῦ Γενικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου σύνταξις ἐκ γροσίων ταμειακῶν 168 30)40, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τοῦ συζύγου τῆς ἀναγνωρισθῆ δι' ἀποφάσεώς τοῦ κατὰ τὸ 1897 ἔτος Γενικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου ὡς χήρα συνταξιούχου μεθ' οὗ εἶχεν ἔλθει εἰς νόμιμον γάμον ἐν ἔτος πρὶν ἢ παύσῃ αὐτὸς τῆς ἐνεργητικῆς ὑπηρεσίας του τῇ ἐχορηγήθη δὲ μηνιαία σύνταξις ἐκ γροσίων 56 10)40 ἤτοι τὸ τρίτον τῆς εἰς τὸν σύζυγον τῆς ὀδωμένης συντάξεως τὸ ποσὸν δὲ τοῦτο θὰ ἐδικαιοῦτο λαμβάνειν ἐφ' ὄρου ζωῆς καὶ ἐφ' ὅσον θὰ διετέλει ἐν χηρείᾳ, ὅτι τὸ ἀνωτέρω ποσὸν ἐλάμβανε μέχρι τῆς 1 Ἰουλίου 1898, ἔκτοτε δὲ ἔπαυσε νὰ τῇ χορηγῆται ἡ σύνταξις αὕτη· τοιαύτην δὲ βάσιν ἔχουσα ἡ ἀγωγὴ ἀποδεικνυμένη εἶναι νόμῳ βᾶσιμος ὡς ἐμπίπτουσα εἰς τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρ. 4, 5, 6, 7, καὶ 9 ἐδάφ. 4ου τοῦ ὑπὸ χρονολογίαν 20 Ὀκτωβρίου 1884 νόμου, δικαιούται δὲ καὶ σήμερον κατὰ τὴν προηγουμένην σκέψιν ἡ ἐνάγουσα καὶ νῦν ἐκκαλοῦσα νὰ ἀναγνωρισθῆ συνταξιούχος.

Ἐπειδὴ ὁ ὑπ' ἀριθμ. 547 νόμος ὁ-

ρίζει σαφώς ότι εις τούς συνταξιούχους τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς οἵτινες κατὰ τὸν ὑπ' ἀριθμ. 394 νόμον ἀνεγνωρίσθησαν ὡς τοιοῦτοι θὰ πληρωθῶσιν πάντες οἱ καθυστερούμενοι μισθοὶ των μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ νόμου τούτου ὡς πρὸς τὴν μέλλουσαν δε συντάξιν τὴν ἀξιουμένην μετὰ τὴν ἰσχὺν τοῦ νόμου τούτου ὁ νόμος ὥρισεν ὅτι αὕτη θὰ κανονισθῇ μετὰ τὴν ἐκκαθάρισιν ὀλοκλήρου τοῦ κεφαλαίου τοῦ Ταμείου τῶν Συντάξεων καὶ ἀναλόγως τῶν τόκων τοῦ ἐκκαθαρισμένου κεφαλαίου, ἐνόσω δὲ ἡ ἐκκαθάρισις αὕτη δὲν ἐγένετο (δὲν ἰσχυρίζεται δὲ τὸ ἐναντίον ἢ ἐνάγουσα) πᾶσα ἀγωγή περὶ πληρωμῆς ὠρισμένου ποσοῦ συντάξεως ἀβεβαίου καὶ ἀορίστου πέραν τοῦ νόμου τούτου εἶναι ἀπαράδεκτος, δεκτὴ δὲ μόνον ἢ ἀναγνωρίσις ἀπλῶς τοῦ δικαιώματος τῆς συντάξεως, ἐπομένως ἢ ὑπὸ κρίσει ἀγωγή εἶναι δεκτὴ διὰ τὸ δι' αὐτῆς ζητούμενον ποσὸν τῆς συντάξεως· μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1903

Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἀνωτέρω πρέπει νὰ γίνῃ δεκτὴ ἢ ὑπὸ κρίσει ἐφεσις νὰ μεταρρυθμισθῇ καὶ ἐξαφανισθῇ ἢ ἐκκαλουμένη ὀριστικὴ ἀπόφασις ἐπὶ τῷ τέλει νὰ ἐπιβληθῇ εἰς τὴν ἐκκαλοῦσαν ὁ ὑπὸ τοῦ ἐφεσιβλήτου Ταμείου ἐπαγόμενος ὄρκος μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ὁποίου νὰ γίνῃ δεκτὴ ἐν μέρει μόνον ἢ τῆς ἐκκαλοῦσης ἀγωγή νὰ ἀναγνωρισθῇ συνταξιούχοι τοῦ Ταμείου τῶν Συντάξεων τῆς παλαιᾶς χωροφυλακῆς δικαιουμένη εἰς μηνιαίαν σύνταξιν δραχμῶν 12,45 νὰ ἐπιδικασθῇ αὕτη τὸ τρίτον τῆς ἐκ γροσ. 168,30)40 συντάξεως ἤτοι γρόσια 560)40 ἢ δραχ. 12,45 κατὰ μῆνα καὶ ταῦτα μέχρι τῆς ἰσχύος τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 547 νόμου καὶ τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 169 τοῦ 1903 διατάγματος ἤτοι μέχρι τῆς 31 Ἰουλίου 1903 ὅπερ ἀνέρεται εἰς δραχ. 759,45 ἀπὸ δὲ τοῦ ἔχρονου τούτου καὶ ἐφ' ἑξῆς νὰ ἀναγνωρισθῇ ὅτι δικαιοῦται λαμβάνειν

δραχμὰς 12,45 μηνιαίως συμφώνως πρὸς τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 660 νόμου καὶ νὰ συμπληρωθῶσι μετὰ τῶν διαδικῶν τὰ παρ' αὐτῶν γενόμενα δικαστικὰ δαπανήματα καὶ τέλη ἀμφοτέρων τῶν δικαστικῶν βαθμῶν καθ' ὃ ἀμφοτέρων νικῶντων τε καὶ ἡττωμένων.

Ἄριθ. Ἀποφ. 215

Εἰσηγητὴς Θ. Θεοδωρόπουλος

Ἄκυρος ἀγοραπωλησιᾶ ἀκινήτων δι' ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, οὐδ' ἀπαιτεῖται ἐκ τῆς αἰτίας ταύτης τίμημα.

Ἐπειδὴ κατὰ τ' ἄρθρα 15, 17, 18 τοῦ περὶ ὑποθηκῶν νόμου τοῦ 1880 ἐπὶ μεταθέσει κυριότητος ἀκινήτων διὰ πράξεως μεταξύ ζώντων, δι' ἰδιωτικῶν συμβολαίῳ, δικαίωμα ἐμπράγματος δὲν μεταβιβάζεται, αἱ δὲ πράξεις δι' ὧν μετατίθεται κυριότης ἢ ἐμπράγματος δικαίωμα ἐπὶ ἀκινήτων συντάσσονται πάντοτε ἐνώπιον Συμβολαιογράφου, κατὰ γενικὸν δὲ κανόνα ὁ ὑπὸ τοῦ νόμου διατασσόμενος εἰς δικαιοπραξίαν τινὰ τύπος ἀποτελεῖ οὐσιώδες στοιχεῖον τῆς πράξεως καὶ ἡ παραμέλησις αὐτοῦ ἐπάγεται ἀκυρότητα καὶ ἂν μὴ ρητῶς αὕτη ἀπαγγέλεται ἐκτὸς ἂν σαφῶς συνάγεται ἐκ τοῦ νόμου τὸ ἐναντίον (Οἶκον. Γεν. Ἀρ. αἰ § 33 σημ. 21) ἢ ἄκυρος δὲ δικαιοπραξίᾳ ὡς γεγονός· νομικῶς ἀνύπαρκτον καὶ μὴ ὄν μηδεμίαν δικαστικὴν ἐνέργειαν δύναται νὰ ἔχῃ καὶ ὁ καθ' οὗ αὕτη ἀντιτάσσεται δύναται νὰ προτιμῇ τὸ ἄκυρον αὐτῆς· (ἰδίου 43 σημ. 3 8 καὶ 9) Κατ' ἀκολουθίαν τούτων, ἀφοῦ κατὰ τὰ ἐν τῇ προγενεστέρᾳ σκέψει ρηθέντα, διὰ τοῦ ἰδιωτικοῦ ἐγγράφου, ἐφ' οὗ ἐρεῖδεται ἡ ἀγωγή (καὶ ἂν τοῦτο θεωρηθῇ νομίμως συντεταγμένον καὶ κατὰ τὰς ἐν τῷ χρόνῳ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἰσχυροῦτα· διατυπώσεως τοῦ ἄρθρου 281 τῆς πολιτ. Δικον. τοῦ 1830) κληροῖσθῃ σύμφων

ἀγοραπωλησίας ἀκινήτων, αὕτη δὲ ἄκυρος ἐστὶν ἕνεκα τῆς μὴ τηρήσεως τοῦ διὰ τὴν δῆλωσιν ὠρισμένου τύπου, ἤτοι καταρτισμοῦ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, ἀπαιτουμένου ὡς ὅρου πρὸς σύστασιν ταιαύτης συμβάσεως κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ ἑνωτέρου νόμου, ἐξ οὗ δὲν συνάγεται τὸ ἐναντίον, νομίμως οἱ ἐκκαλοῦντες καὶ ἐναγόμενοι ἐνίστανται ἐπικαλούμενοι τὸ ἄκυρον τῆς δικαιοπραξίας ὅτι δὲν φέρουσιν ὑποχρέωσιν εἰς πληρωμὴν τοῦ αἰτουμένου ποσοῦ καθὼς τιμήματος τῆς ἀκύρωσ κατάρτισθαισ πωλήσεως καὶ βάσιμον τὸ σχετικὸν τῆς ἐφέσεως παράπονον ἀπαβιάζει.

Ἐπειδὴ οἱ τοῦ ἐφεσιβλήτου ἰσχυρισμοὶ αὐτὶ τὰ πωληθέντα ἀκίνητα κατεῖχον οἱ ἐκκαλοῦντες πολὺν χρόνον πρὸ τῆς συντάξεως τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου καὶ ἐπαμένως καὶ τὴν μεταβιβασθεῖσαν αὐτοῖς κυριότητα, μᾶλλον δὲ τυπικῶς συνέταξαν τοῦτο πρὸς τὸν δικαιοπάροχον του καὶ ἀδελφὸν τῶν καὶ πρὸς καθορισμὸν τοῦ πληρωτέου ποσοῦ ὅτι δὲν ἀντιτάττουσι κατὰ τῆς ἀγωγῆς ὅτι ὁ πωλητὴς ἀδελφός των ἐκλήθη ὅπως συντάξῃ Συμβολαιογραφικὸν ἐγγράφον καὶ ἠρήθη, ἀλλ' ἔχουσιν τὴν ἐνοίαν ὅτι δὲν κατηρτίσθη πώλησις διὰ τοῦ ἀνωτέρου ἐγγράφου ἀκινήτων, ἀλλ' αὕτη προγενεστερῶς εἶχε καταρτισθῆ ἀνεπίδεκτος δικαστικῆς ἐκτιμήσεως εἰσὶν ὡς πάντῃ ἀόριστοι, ἐφ' ὅσον δὲν καθορίζεται πότε καὶ τίνι τρόπῳ κατηρτίσθη ἢ πώλησις ἢ ἀνακρίθῃ ἐκ τοῦ χρόνου καθ' ὃν ἐγένετο αὕτη, ἀν ἐπετρέπετο νὰ συσταθῆ καὶ ἀνευ συμβολαιογραφικοῦ ἐγγράφου, τίνα εἶσιν τὰ πωληθέντα ἀκίνητα καὶ ὁποῖον ἀρχικῶς τίμημα συνεφωνήθη, ἐκ τοῦ ὅτι δὲ κατεῖχον πρὸ τοῦ ἐγγράφου οἱ ἐκκαλοῦντες καὶ κατέχουσι τὰ πωληθέντα ἀκύρωσ, δὲν παρέπεται ὑποχρέωσις τούτων πρὸς πληρωμὴν τιμήματος ἀπράκτου ἀγοραπωλησίας τοῦ δικαιοπάροχου τοῦ ἐφεσιβλήτου δυναμένου νὰ τὰ διεκδικήσῃ, ἀφοῦ κατὰ

τὰς διατάξεις τοῦ νόμου ἢ κυριότης δὲν μετεβιβάσθη διὰ τοῦ ἐγγράφου.

Ἐπειδὴ καὶ ἀν τὸ αὐτὸ ἐγγράφον θεωρηθῆ Γραμματίον εἰς διαταγὴν, ὡς ὁ ἐνάγων καὶ ἐφεσιβλήτος ὑποστηρίζει, πάλιν δὲν τίκεται ἐξ αὐτοῦ ὑποχρέωσις τῶν ἐναγομένων πρὸς πληρωμὴν, καθόσον, ἀφοῦ ὡς εἴρηται, ἐκ τοῦ περιεχομένου του καὶ τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν διαδίκων συνάγεται ὅτι τὸ ὑποσχεθὲν καὶ αἰτούμενον ποσόν, προέρχεται ἀπὸ τίμημα πωλήσεως ἀκινήτων, πώλησις δὲ ἰσχυρὰ καὶ ἔγκυρος δὲν κατηρτίσθη, ἔπεται ὅτι ἀνευ αἰτίας νομίμως ἐξεδόθη τοῦτο καὶ οἱ δι' αὐτοῦ ὑποχρεωθέντες καὶ ἐναγόμενοι δύνανται νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς πρὸς πληρωμὴν ὑποχρέωσεως καὶ νὰ ἐπικαλεσθῶσιν διὰ τῶν προτάσεων καὶ τοῦ ἐφεστηρίου των ὡς ἐπικαλοῦνται, ὅτι δι' αἰτίαν μὴ νόμιμον ἐξεδόθη τοῦτο, ὡς ἡδύνατο καὶ νὰ ἀναζητήσωσι τὸ τίμημα τυχὸν καταβαλλόμενον (Καλλ. Ἐνοχ. § 171).

Ἄριθμ. Ἀποφ. 216

Εἰσηγητὴς Θ. Θεωδωρόπουλος

Καλῆς πίστεως νομικός πότε γίνεται κύριος κατὰ τὸν Ὁθωμ. Α. Κώδ.

Ἐπειδὴ ἐκ τοῦ συνδιασμοῦ τῶν καταθέσεων τῶν μαρτύρων τῆς ἀποδείξεως καὶ ἀναποδείξεως ἐπὶ τοῦ ἐπιβληθέντος θέματος τῶ ἐκκαλοῦντι διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποδεικνύεται ἀληθῶς ὁ ἰσχυρισμὸς τούτου, ἐφ' οὗ ἐτάχθη τὸ θέμα, ὅτι εἰς τὸ κατεχόμενον παρ' αὐτοῦ ἀκίνητον ἐφύτευσεν ἀπὸ τοῦ ἔτους 1901 ὅτε κατέλαβε τὴν νομὴν μέχρι τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ Νέου Ἀστικοῦ Κώδικος (24 Ν)βρίου 1904) διάφορα δένδρα καὶ 10 ἐργατῶν περίπου ἀμπέλον, ὧν ἡ ἀξία κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα ὑπερέβη τὴν ἀξίαν τῆς γῆς, καθόσον

σαφώς οί μάρτυρες καταθέτουσιν ότι ή μὲν αξία ταύτης ἀνήρχετο εἰς δραχ. 160 ἐνῶ ή τῶν ἐμφυτεύσεων ἀνῆλθεν εἰς δραχ. 200 καί πλέον, αὐξηθείσης ἐκ τούτων ἐν γένει τῆς αξίας τοῦ κτήματος ὑπὲρ τὸ διπλάσιον τῆς ἀρχικῆς κατὰ τὴν χρονικὴν ταύτην περίοδον ὡς ἐκ τῶν ἐμφυτεύσεων, ἀπεδείχθη δὲ πρᾶγματι ὅτι καλῆ τῆ πίστει τὸ ἐνέμετο καὶ ἐνήργησε τὰς ἐμφυτεύσεις μετὰ τὴν πεποιθισιν ὅτι δὲν ἀδικεῖ τὸν ἐφεισβλήτων, καὶ μετὰ τὴν πρόθεσιν νὰ γίνῃ κύριος διὰ τῶν γενομένων ἐπ' αὐτοῦ ἐμφυτεύσεων.

Ἐπειδὴ κατὰ τὸ ἄρθρ. 906 τοῦ Ὁθωμανικοῦ Κώδικος ὁ σφετεριστῆς γῆς, ὁ καλῆ τῆ πίστει φυτεύσας ἐπ' αὐτῆς δένδρα γίνεται μὲν καὶ τῆ γῆς κύριος, ἂν ή αξία τῶν δένδρων εἶναι μείζων τῆς αξίας τῆς γῆς, ὀφείλει ὅμως νὰ καταβάλῃ καὶ τὴν αξίαν ταύτης τῷ κυρίῳ ὅπως ἀποκτήσῃ τὴν κυριότητα, ἐπομένως καὶ μετὰ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ ἀνωτέρω θέματος, ὑπολείπεται νὰ ἐξετασθῇ ἂν ὄντως ὁ ἐκκαλῶν κατέβαλε τὴν αξίαν τῆς γῆς τῷ ἐφεισβλήτῳ κυρίῳ ἀνερχομένην εἰς δραχ. 160, καθόσον περὶ τούτου ἐπεφυλάχθη τὸ Δικαστήριον νὰ κρίνῃ διὰ τῆς προεκδοθείσης ἀποφάσεώς του μετὰ τὴν διεξαγωγὴν τῶν ταχθεισῶν ἀποδείξεων.

Ἐπειδὴ ὡς συνάγεται ἐκ τῶν κατὰ τὴν α' συζήτησιν τῆς ὑποθέσεως πρωτοδικῶς κατεθεισῶν προτάσεων τοῦ ἐκκαλοῦντος αὗτος ἰσχυρίσθη ὅτε ή αξία τῆς γῆς κατὰ τὸ ἔτος 1901 ὅτι κατέλαβε τὸ ἐπίδικον ἀνήρχετο εἰς δραχ. 160, οἷ πρᾶγματι ἀπεδείχθη καὶ ἐκ τῶν διεξαχθεισῶν ἀποδείξεων καὶ ὅτι ταύτας κατέβαλε τῷ ἐνάγοντι καὶ ἐφεισβλήτῳ, ἐπήγαγε δὲ τούτῳ ὄρκον ἀντίπαισης ἄλλης ἀποδείξεως, διὰ τὴν καταβολὴν καὶ οὐχὶ ἐπιδοθητικῶς, καὶ ή μὲν α' τῶν ἐκκαλουμένων διετύπωσε τὸν ὄρ-

κον, ή ὑπ' ἀριθμὸν ὅμως 431 δὲν ἐπέτρεψε τῷ ἐνάγοντι καὶ ἐφεισβλήτῳ τὴν δόσιν ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι κατόπιν ἐρωτήσεων ὑποβλήθεισῶν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Προέδρου πρὸς διασαφίσειν τοῦ θέματος τοῦ ὄρκου τῶν ἀπαντήσεων τούτου καὶ τῶν ἀντιφάσεων εἰς αὐτὰς περιέπεσαν, ἐπέστη τὸ δικαστήριον ὅτι ψευδῆ ὄρκον προσέθετο νὰ ὁμώσῃ, ὡς δὲ προκύπτει ἐκ τοῦ σκεπτικοῦ ταύτης καὶ τοῦ πρακτικοῦ συνεδριάσεως ἐθεώρησε καὶ τὰς δηλώσεις τοῦ ἐνάγοντος ὑπὲρ τοῦ ἐναγομένου γενομένας καὶ ἀποδειχθεῖσαν ἐπομένως καὶ ἐκ τούτων τὴν καταβολὴν.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 339 καὶ 343 τῆς Πολιτ. Δικονομίας τότε μόνον θεωρεῖται τὸ γεγονός· ἕνεκα τοῦ ὁποῦ ἀπαιτεῖται ὁ ὄρκος ὡς ὡμολογημένον ὅταν ἐντὸς τῆς παρὰ τοῦ Δικαστηρίου ταχθείσης ἀνατρεπτικῆς προθεσμίας δὲν ἀποφαίνεται ὁ εἰς ὃν ἐπήχθη ἂν θέλῃ νὰ δεχθῇ τὸν ὄρκον, ἀποποιηθῇ αὐτὸν ἢ τὸν ἀντεπαγάγῃ, ἀφήσῃ δὲ νὰ παρέλθῃ ἄπρακτος ή προθεσμία χωρὶς νὰ ἀφανθῇ περὶ τούτου, ἢ ὅταν ὁ ἤδη γεγόμενος δεκτὸς ὄρκος δὲν δοθῇ ἢ ὁ ὁμνῶν δὲν ἐνεφανίσθῃ κατὰ τὴν πρὸς ὀρκοδοσίαν ὠρισμένην προθεσμίαν, ἀφοῦ ὅμως τοιαῦτα περιπτώσεις ἐν προκειμένῳ οὐ μόνον δὲ συνέτρεξαν, ἀλλ' ἀπεναντίας ὁ ἐφεισβλήτος ἐδήλωσε παραστὰς κατὰ τὴν ὠρισμένην προθεσμίαν πρὸς ὁδὸν τοῦ ὄρκου ὅτι τὸν ἀποδέχεται καὶ προσφέρεται νὰ τὸν δώσῃ μετὰ τὴν ἐν τῷ πρακτικῷ τῆς δημοσίας συνεδριάσεως ἀναφερομένην προσθήκην, οὐχὶ ὀρθῶς τὸ πρωτόβαθμον διὰ τῆς ἐκκαλουμένης ὑπ' ἀριθμ. 431 δὲν τῷ ἐπέτρεψε τὴν δόσιν καὶ ἐθεώρησε τὸν ὄρκον ὡς μὴ δοθέντα, ἐπομένως καὶ ὡς ὁμολογηθεῖσαν τὴν καταβολὴν, ἐνῶ ὤφειλε νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν δόσιν τοῦ ὄρκου καὶ ἂν ἐπίθειτο μετ' αὐτὴν ὅτι μετεβάλλετο τὸ θέμα, νὰ θεωρήσῃ τοῦτον ὡς μὴ δοθέντα καὶ ὁμολογηθεῖσαν τὴν καταβολὴν, καὶ

ἐκ τῶν ἀπαντήσεων δὲ τοῦ ἐφεσιβλήτου τῶν ἐν τῷ πρακτικῷ κατακεχωρημένων ἀπὸ τὸ ἐπίδικον ἔδωκε τῷ ἐναγομένῳ ὡς ἐνέχυρον τοῦ τιμήματος τῶν αἰγῶν» συνδιαζομένων μετὰ τὴν προσθήκην ἣν ἐσκόπει νὰ κάμῃ κατὰ τὴν δόσιν τοῦ ὅρκου, οὐδὲν ἄλλως συνάγεται ὅτι ὠμολογήθη ἡ καταβολὴ ὡς γενομένη εἰς ἐξαγορὰν τῆς ἀξίας τῆς γῆς, ἵνα θεωρηθῇ ἐκ δικαστικῆς ὁμολογίας παραχθὲν νόμιμον τεκμήριον πρὸς ἀπόδειξιν τῆς καταβολῆς καὶ θεωρηθῇ οὕτω περιπεύουσα πλέον ἢ δόσι τοῦ ὅρκου. Συνωδῶ τούτοις δεόν ἵνα ὑποχρεωθῇ ἤδη ὁ ἐκκαλῶν εἰς ἀπόδειξιν τοῦ περὶ καταβολῆς τῆς ἀξίας τῆς γῆς ἰσχυρισμοῦ τοῦ προταθέντος, ὡς εἴρηται ἀπὸ τῆς Α ης συζητήσεως τῆς ὑποθέσεως καὶ ἀσχοῦντος κατὰ τὰ πρόσθεν ρηθέντα οὐσιώδη ἐπιρροὴν ἐπιτήης δι' ἐμφυτεύσεως καλῆτῆ πίστει κτήσεως τῆς κυριότητος, ὡς μὴ κτωμένης μόνον διὰ ταύτης ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς καταβολῆς τῆς ἀξίας τῆς γῆς, ἐπαχθῆ δὲ ὅτῳ ἐπαγόμενος ὅρκος πρὸς ἀπόδειξιν καὶ ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀποδείξεως ὑπὸ τοῦ ἐκκαλοῦντος τῷ ἐφεσιβλήτῳ, ὡς ἀναφερομένου διὰ τῶν προτάσεων του τῶν ἐφεσίμων καὶ εἰς τὰς πρωτοδικὰς προτάσεις του, δι' ὧν ἀντὶ πάσης ἄλλης ἀποδείξεως ἐπήγαγεν ὅρκον,

Ἄριθμ. Ἀποφ. 217

Εἰσηγητῆς Π. Ταταράκης

Πρὸς μετάθεσιν λειτουργῶν τῆς Δημ. Ἐκπαιδεύσεως καὶ εἰς θέσιν κατωτέραν δὲν ἀπαιτεῖται ἀπόφασις τοῦ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου.

Ἐπειδὴ κατὰ τὰ ἄρθρα 137 καὶ 138 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 485 περὶ Ὁργανισμοῦ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ἐν συνδυασμῷ πρὸς τὸ ἄρθρον 130 τοῦ ἰδίου Νόμου καθὰ πᾶς λειτουργὸς τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως δὲν δύναται νὰ παυθῇ μὲν ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ ἄνευ ἀπο-

φάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὅπερ ἀποφαίνεται μόνον ὅταν πρόκηται περὶ ἀπολύσεως καθηγητῶν ἢ πτυχιούχων δημοδιδασκάλων τῶν νέων διδασκαλίων, ἀλλὰ δύναται νὰ μετατεθῇ ἐν παντὶ καιρῷ καὶ ἀδιακρίτως ὅταν λόγοι ὑπηρεσίας, ὧν ἡ ἐκτίμησις ἀφίεται ἄνευ οὐδενὸς φραγμοῦ εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ὑπευθύνου ἐπὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Συμβούλου συνάγεται σαφῶς καὶ ἐναργῶς ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως Σύμβουλος δύναται ὁσάκις ἤθελε κρίνει ὅτι λόγοι δημοσίας ὑπηρεσίας ὑπαγορεύουσι τὴν μετάθεσιν ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν αὐτοῦ ὑπαγομένων λειτουργῶν, τῆς Ἀνωτέρας, Μέσης καὶ Κατωτέρας ἐκπαιδεύσεως οὐ μόνον κατὰ τὸ θέρος καὶ ἐν πάσῃ ὥρᾳ τοῦ ἔτους καὶ ἀπὸ ἀνωτέρας κατὰ βαθμὸν καὶ μισθὸν θέσεως εἰς κατωτέραν, νὰ ἐνεργῇ ταύτην, ὅτι δε τοιαύτη εἶναι ἡ ἔννοια τοῦ νόμου τούτου προκύπτει πρῶτον ἐκ τοῦ γράμματος τοῦ ἄρθρου 137 καθὸ μόνον νὰ παυθῇ δὲν δύναται ὁ λειτουργὸς τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως ὁ φέρων πτυχίον Πανεπιστημίου ἢ Διδασκαλείου, δύναται, ὅμως κατ' ἀρέσκειαν τοῦ ὑπευθύνου Συμβούλου νὰ μετατεθῇ κατὰ τὰς θερινὰς διακοπὰς καὶ ἐν πάσῃ ἄλλῃ ὥρᾳ ἐὰν ἐπιβάλλωσι τοῦτο λόγοι δημοσίας ὑπηρεσίας, τῆς ἀπὸ ἀνωτέρας εἰς κατωτέραν θέσιν κατὰ βαθμὸν ἢ μισθὸν μεταθέσεως μὴ οὔσης παύσεως οὐδ' ἰσοδυναμούσης πρὸς τοιαύτην, καθόσον παῦσις κατὰ τὴν γραμματικὴν καὶ λογικὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως ἐστὶν ἡ πλήρης καὶ ὀλική οὔτω· εἴτε ἂν ἀπὸ τῶν καθόλου καθηκόντων τῆς ἀνατεθειμένης δημοσίας ὑπηρεσίας καὶ οὐχὶ ἀπὸ μέρους τινὸς μόνου αὐτῶν ὑπόλοιπαι, καὶ ἀπαλλαγὴ τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου, μετάθεσις δὲ ὑπὸ τὴν εὐρύτεραν σημασίαν τῆς λέξεως ἢ ἀπὸ μιᾶς εἰς ἑτέραν οἰανδήποτε θέσιν μετατόπισις τοῦ ὑπαλλήλου, εἴτε ἰσοβάθμου

καί ισομίσθου εἰς ἰσόβαθμον καί ἰσομί-
σθον ὅτε καί μεταθέσεις κυρίως ὑπὸ τὴν
στενωτέραν τῆς λέξεω, σημασίαν αὐτὴ
καλεῖται, εἴτε ἀπὸ κατωτέρας εἰς ἀνω-
τέραν κατὰ βῆθμον ἢ μισθὸν ἢ καὶ ἀμ-
φότερα, ὅτε ἡ μεταθέσις αὐτὴ εἰδικώ-
τερον προαγωγὴ καλεῖται, ἢ καὶ ἀπὸ ἀ-
νωτέρας εἰς κατωτέραν ὅτε αὐτὴ ὑποβι-
θασμὸς καλεῖται καὶ οὐχὶ παῦσις· καὶ
2.) ἐκ τῆς ἱστορικῆς καταγωγῆς τῶν
διατάξεων τούτων καὶ τοῦ σκοποῦ ὃν προ-
έθετο ὁ εἰσηγησάμενος τὴν ὑπὸ τῆς Βου-
λῆς ἐπιψήφισιν αὐτῶν κατὰ τὸ 1903
διευθύνων τὴν Ἀν. ἐπὶ τῆς Δημοσίας
ἐκπαιδεύσεως Διεύθυνσιν τότε Σύμβου-
λον πρὸς τροποποίησιν τῶν ἄρθρων 158
159, 142 καὶ 143 τοῦ προὔπαρχοντος
ὑπ' ἀριθμ. νόμου περὶ Ὁργανισμοῦ τῆς
Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως δι' ὧν διατάξεων
τὸ δικαίωμα τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαι-
δεύσεως Συμβούλου τοῦ παύειν καὶ με-
ταθέτειν καὶ ὑποβιβάζειν διὰ μεταθέσεων
ὑπεβάλετο ὑπὸ τὴν πέδην ὠρισμένων
λόγων, ὧν ἡ ἐκτίμησις ἀπέκειτο εἰς τὴν
κρίσιν τοῦ πειθαρχ. Συμβουλίου ἄνευ ἀπο-
φάσεως τοῦ ὁποῖου ὁ ὑπεύθυνος Σύμβουλος
δὲν ἐδικαιοῦτο οὔτε νὰ παύσῃ οὔτε νὰ με-
ταθέσῃ, οὔτε νὰ ὑποβιβάζῃ διὰ μετα-
θέσεως, οὐδένα διδάσκαλον ἀνώτερον ἢ
κατώτερον ἐν οἰκῷποτε Σχολείῳ ἅπαξ
διορισθέντα καὶ ἀπὸ τῆς πέδης τῶν ὁ-
ποίων ἐπεζήτησε νὰ ἀπαλλάξῃ τὸ δι-
καίωμα τοῦτο τοῦ μεταθέτειν καὶ ὑπο-
βιβάζειν διὰ μεταθέσεων τοὺς ἀνωτέρους
καὶ κατωτέρους ἐν οἰκῷποτε Σχολείῳ
διδασκάλους χωρὶς νὰ ὑπόκειται ὁ ὑπεύ-
θυνος Σύμβουλος τῆς Δημοσίας Ἐκπαι-
δεύσεως οὔτε εἰς τὸν περιορισμὸν ὠρισ-
μένων λόγων, οὔτε εἰς τὴν κρίσιν καὶ
ἀπόφασιν τοῦ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου
ὡς προκύπτει καὶ συνάγεται σαφῶς καὶ
εἰσαργῶς ἐκ τοῦ γράμματος τῶν τροπο-
ποιηθεισῶν τούτων διατάξεων τῶν ἄρθρ.
142, 143, 158, 159 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 391

νόμου ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς τροπο-
ποιήσασα αὐτὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων
130, 137, καὶ 138 τοῦ ἤδη ἰσχύοντος ὑπ'
ἀριθμ. 485 νέου Νόμου περὶ ὀργανισ-
μοῦ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως ἐκ τῶν
ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τὴν ἐπιψήφισιν αὐ-
τῶν γενομένων συζητήσεων καὶ κατ' ἐ-
ξοχὴν ἐκ τῆς κατὰ τὴν συζήτησιν αὐ-
τῶν κατὰ τὴν β'. ἀνάγνωσιν δηλώσεως
τοῦ ἐπὶ τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως
τότε Συμβούλου τοῦ εἰσηγησαμένου τὰς
εἰρημένας ταύτας τροποποιήσεις, ἐχούσῃ
ἐπὶ λέξει ὡς ἐξῆς· ἐκ τῶν ἐστενογρα-
φημένων πρακτικῶν τῆς Βουλῆς τῆς
Β' περιόδου τοῦ 1903 Σελ. 204 (**Βορε-
άδης** Σύμβουλος) «Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ
μὴ γίνῃ δεκτὸν τὸ μεταθετὸν, διότι
δὲν θὰ εἶναι δυνατόν νὰ λειτουργήσῃ
Σχολεῖα...» Ἐγὼ ἐφ' ὅσον δὲν ἔχω διδά-
σκαλον ἀνωτέρων προσόντων ἀναγκάζομαι
νὰ μεταχειρισθῶ διδάσκαλον κατωτέρων προ-
σόντων. Ὅταν ὅμως μοῦ ρηθῆται Διδάσκα-
λος Ἀνωτέρων προσόντων, πρέπει νὰ ἔχω
τὸ δικαίωμα νὰ μεταθέσω τὸν κατώτερον
καὶ νὰ βάλω τὸν ἀνώτερον εἰς ἀνώτεραν
θέσιν. Δὲν θὰ κάμῃ κατάχρησιν ἢ ὑπηρε-
σία, μὴ φοβείσθε, καὶ ἐν τῷ παρελθόντι δὲν
ἔκαμε τοιαύτας καταχρήσεις ἔχετε ἐπι-
σποσύνην. **Κριάδης**. Καὶ περὶ τῶν κα-
θηγητῶν; **Βορεάδης**. Μάλιστα. » Καὶ οὕ-
τως ἐψηφίσθη τὸ ἄρθρον 138 τὸ τροπο-
ποιήσαν το 159 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 391 Νόμου.
Κατὰ ταῦτα δὲ ἐάν ὁ ἐναγόμενος κατὰ τὸ
στάδιον τῶν θερινῶν διακοπῶν τοῦ 1907
διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 377 τῆς 24 Αὐγούστου
1907 τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ
Ἰπάτου Ἀρμοστοῦ Διατάγματος φέ-
ροντος τὴν προσυπογραφὴν αὐτοῦ ὡς
πευθύνου Συμβούλου ἐπὶ τῆς Δημοσίας
ἐκπαιδεύσεως, μετέθεσε τὸν ἐνάγοντα ἀπὸ
τῆς θέσεως τοῦ Γυμνασιάρχου εἰς τὴν τοῦ
Καθηγητοῦ τῶν Ἑλληνικῶν ἐν τῷ ἐν Χα-
νίοις Παρθεναγωγείῳ, ἢ μετὰθεσις αὐτῆ

γενομένη κατά τὸν χρόνον τῶν θερινῶν διακοπῶν τῶν Γυμνασίων καὶ Σχολείων ἐν τῷ δικαίωματι ὅπερ ἐχορήγει τῷ ἐναγομένῳ ὡς ὑπευθύνῳ Συμβούλῳ τῆς Ἀν' ἐπι τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως Διευθύνσεως τὸ ἄρθρον 138 τοῦ ἰσχύοντος τότε ὑπ' ἀριθμ. 485 νόμου, νομίμως ἐγένετο, καὶ ἂν διὰ τῆς μεταθέσεως ταύτης ὁ μετατιθέμενος Γυμνασιάρχης ὑπεβιβάξεται εἰς Καθηγητὴν παρὰ τῷ Παρθεναγωγείῳ Χανίων, ἥτοι μετετίθετο ἀπὸ θέσεως ἀνωτέρας κατὰ βῆθμόν, καὶ μισθὸν οὗ ἢ τοῦ Γυμνασιάρχου εἰς θέσιν κατωτέραν κατ' ἀμφοτέρω, ἥτοι τὴν τοῦ Καθηγητοῦ, καθόσον διὰ τῆς μεταθέσεως ταύτης δὲν ἀπελύετο τῶν κυρίων καθηκόντων τῆς ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου λειτουργοῦ τῆς Παιδείας, ἥτοι τῆς διδακτικῆς ὑπηρεσίας, ἀλλὰ μόνον τῶν καθηκόντων τῆς Διευθύνσεως καὶ Διοικητικῆς ὑπηρεσίας τοῦ Γυμνασιάρχου παρ' ᾧ ἐτύχχανε διωρισμένος, ἢ δὲ στέρησις μόνη τῆς ἀσκήσεως τῶν προσθέτων διοικητικῶν καθηκόντων τοῦ Γυμνασιάρχου δὲν ἀποτελεῖ παῦσιν καὶ ἄπο τῶν καθηκόντων τοῦ Δημοσίου λειτουργοῦ τῆς Παιδείας ἐν τῇ ἐννοίᾳ ἣν εἶχε ἡ φράσις τοῦ ἄρθρου 137 τοῦ αὐτοῦ νόμου «Πᾶς λειτουργὸς τῆς Δημοσίας ἐκπαιδεύσεως δὲν δύναται νὰ παύσῃ ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου» ἥτοι τῆς πλήρους ἀπαλλαγῆς ἀπὸ πάντων τῶν καθηκόντων αὐτοῦ ὡς δημοσίου λειτουργοῦ. Κατὰ ταῦτα δὲ ὀρθῶς τὸ πρωτόδικον δικαστήριον ἀπέριψε τὴν ὑπὸ κρίσιν ἀγωγὴν ὡς ἀβάσιμον καὶ νόμῳ ἀστήρικτον ἀπορριπτέα δ' ἐστὶν ἡ ὑπὸ κρίσιν ἔφεσις καὶ καταδικαστέος ὁ ἐκκαλῶν εἰς τὰ ἔξοδα τῆς δίκης ταύτης ὡς ἠττώμενος. Εἰ καὶ κατὰ τὴν ἀσθενεστέραν γνώμην τοῦ δικαστηρίου τούτου ἢ ἀπὸ τῆς θέσεως τοῦ Γυμνασιάρχου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Καθηγητοῦ, μετάθεσις τοῦ ἐνάγοντος ἰσοδυναμεῖ πρὸς παῦσιν ἀπαγορευομένην ὑπὸ τοῦ ἄρθ.

137 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 485 νόμου ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου καὶ ἄνευ ἀποφάσεως τοῦ πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ἄτινα περιστατικά, δὲν συνέτρεξαν ἐν προκειμένῳ κατὰ τὸν γενομένον ὑποβιβασμὸν τοῦ ἐνάγοντος καὶ ἤδη ἐκκαλοῦντος, τοῦ ὁποίου ἐπομένως ἡ ἀγωγή ἔδει νὰ γίνῃ δεκτὴ ὡς βεβαίως.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ τῆς «Ν. Ἐρεῦνης» πλουτισθὲν ἐσχάτως ἐξ Εὐρώπης καὶ Ἑλλάδος μὲ ὄλα τὰ εἶδη τῆς Τυπογραφίας ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτύπωσιν πάσης τυπογραφικῆς ἐργασίας εἰς τιμὰς λίαν συγκαταβατικὰς καὶ μὲ μεγίστην προθυμίαν καὶ τέχνην.

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐκτύπωσιν ἐφημερίδων, περιοδικῶν, συγγραμμάτων, πινάκων, ἐμπορικῶν γραμματίων, ἐπικεφαλίδων ἀγγελτηρίων γάμων καλῶν τεχνικῶν ἐπισκεπτηρίων καὶ πᾶσαν ἄλλην τυπογραφικὴν ἐργασίαν. Ἐκτυποῦνται νεκρῶδιμα στιγμιαίως.

Τύποις «Νέας Ἐρεῦνης». — Χανία